

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' פנחס י"ט תמוז תשס"ז

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 308

פנינים יקרים

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי וגו' (כ"ה, י"א) הוא הרג את זמרי והריגתו לא היה ח"ו אכזריות אדרבה מדת הרחמים לכפר על בני ישראל, וזה מרומז בזה שלקח 'דמח' בידו (כ"ה, ו) אותיות 'דחם' מדת יעקב, וגימטריה 'אברהם' מדת החסד, להשיב החימה מעל בני ישראל.

לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום (כ"ה, י"ב) לכאורה קשה ממה דאיתא בגמרא (עפ"י שבת קמ"ט) שהכהנים בעלי מדיבה הם, יש לפרש כוונת חז"ל כי עי"ז שהם מדיבים זה עם זה ואח"כ גוברין את עצמם על יצרם ואינם זזים משם עד שעושים שלום ונעשים אוהבים זה לזה עי"ז נפתח השער של שלום ובוזה כל המחלוקת המתגלות בעולם יעשו שלום ויהיו אוהבים זה את זה יען שכבר נפתח שער השלום ע"י התלמיד חכם.

לכן ... הנני נותן לו את בריתי שלום (כ"ה, י"ב) דוקא מפני שפנחס עומד על האמת הוא עשוי להביא שלום לישראל, בגוד לתפיסת ההמון שסבור שרק כזה שמותרים על האמת הוא יכול להביא את השלום אבל באמת אינו כן. (דברי ח"ד)

ברית כהונת עולם (כ"ה, י"ג) הקב"ה הכניח לפנחס כהונת עולם להראותו שהמחלוקת היתה לשם שמים אחרת אין למחלוקת אחיזה והמנהיגות נפסקת.

תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל (כ"ה, י"ג) הראשונים כתבו ברמז פנחס זה אליהו כאשר תיבת ל'א-להו' אותיות 'אליהו', זה מעלת פנחס זה אליהו, שהיה מוסר נפשו עבור בני ישראל ותחת אשר קנא לאלוקיו ויכפר על בני ישראל, ולזה היתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם בבחינת צדיק יסוד עולם להשפיע תמיד חסדים לבני ישראל כי ע"י הכהנים יורדים כל החסדים...

ביום השמיני עצדת תהיה לכם (כ"ה, י"ד) אפילו מדת הגאווה המותרת שהיא אחד משמונה בשמינית גם בה תהיו עצורים לא להשתמש בהם כלל.

מדברי מו"ר ר' אשר זיע"א על פרשת פנחס - תשל"א

בעולם המציאות יש רחמים ומדוע השתמש כל כך פנחס במידת הדין? מדוע הלך בכזה דיון?

אלא שפנחס ראה שזמרי בן סלוא פגם בכסא הכבוד ואותה רוח סערה שצריך ללכת לקדושה הלך זמרי בסומא ועל ידי זה פגם בכל רמ"ח אבריו.

פנחס חי עם החרון אף של הקדושה והוא ראה שאם לא יהרגו יבוא ח"ו בלי"ה, ועל ידי זה שהרג אותו באותו כח שזמרי נתן לחטא, אותו כח נתן פנחס לקדושה כדי להשתיק המקמרן ולכן קיבל פנחס את הכהונה כי מעשה זה שהוא עשה זהו מהותה של כהונה אמיתית שהחזיר את הכסא לשלימות.

הגלות היא העדר האחרות. אנו רואים את אש המומאה, שיכולה היתה להיות באחרות אש של קדושה, כמו זמרי בן סלוא שהיה מקודם עובד את השם ולכן כשנכנס למומאה באותה המידה הלך בנגד הקדושה, ופנחס רצה להצילו שיחזור למצב של קדושה כדי שלא תישאר האש אצל המומאה.

זמרי בן סלוא אנו למדים את יסוד ה-אין של האדם שיכול מכוה יסוד קדושה שהיה קודם, לפול ליסוד המומאה.

פנחס היה בכוח 'אין' שזכה להחזיר את הניצוצות מהמומאה לקדושה ועל ידי זה החזיר את האחרות לכלל ישראל.

אם אנחנו נלך באש כזה ממילא תגבר צד הקדושה ויעלו הניצוצות שפגמנו ונגיע לשלימות שילוב הו"ה יסוד ה-אין.

אם נזכר להתאחד, שהרי כל ישראל ערבים זל"ז, שכל אחד יש לו תפקיד שצריך למלאות, ואיך יכול האנוש להגיע לשלימות עם יסוד כל כך רעוע וזוהי התופעה של נסיונות קשים. לכן אם מתאחדים ולכל אחד יש תיקון אחר מלחברו, והיות ואנו ערבים זל"ז,

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת הרא"ש ז"ל א"ת פרישת פנימית תש"א

מתהווה קשר בינו לבין בורא עולם.

האדם אינו פועל מאומה, וכל פעולותיו אינם אלא כגרון ביד החוצב וככלי ביד האומן, כל מעשיו מונהגים ומודרכים מלמעלה, והוא אינו אלא כבהמה הפועלת מכח אדוניה, שמעצמה אינה מסוגלת לפעול מאומה, ורק על ידי שמנהיגים אותה ומכוונים אותה מפיקים ממנה תועלת. מכל מקום הדבר היחיד שניתן לאדם זה הבחירה, והתפקיד שלו למצוא את עצמו ולא לרמות את עצמו, להכיר במצב האמיתי שלו, ולהתאחד עם המציאות שלו, שהוא הכח שמחיה אותו.

וכאשר האדם מגיע להכרה הזו הרי הוא בטל לגמרי, והוא רואה את עצמו כאותו בול עץ שעשו ממנו שולחן בכדי להשתמש בו ולאכול עליו, שכאשר משתמשים בו אין לו כלל הרגשה שהוא מביא תועלת וממלא את יעודו. היות שמתוך ההכרה הברורה במהות הרכבתו והמציאות המחיה אותו, הוא קולט ("דער הערט") את מציאות הדומם שלו, כמאמר דוד המלך ע"ה "לך דומיה תהילה" - 'דומיה' מלשון 'דומם'.

וזה הוא כל ענין הגלות שאנו נמצאים בה כבר כאלפיים שנה, לפי שזו היא תכלית כל הבריאה שידע כל פעול את המציאות שלו שהבורא יתברך שמו הוא לבדו הוא ולו הכח והממשלה בכל מה שברא בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו, והוא נתן בנו את הכח שלו בבחינת - אין, והסתיר את בחינת ה-אין שלו ב-אין שלנו בכדי שאנו נמצא אותו על ידי שנחיה ביסוד ה-אין שלנו, וזה הוא שלימות השם, כמו שאומרים ב-י'לשם יחודי' "ליחד שם י-ה ב-ה ביחודא שלים".

אלא שבניגוד לכל הבריאה כולה אנו לא

אנו נמצאים במצב של גלות. גלות מה היא? גלות היא שכל אחד מרגיש רק את עצמו ומתעניין רק בו ובכאביו, וכל הזמן רק מחפש את תועלתו האישית, ואת מה שיביא אותו לשלימות רצונותיו, אף אחד לא חושב על הרבש"ע. אף אחד לא מתבונן על האמת של עצמו. מה זה בכלל בן אדם? מה אומרת ההגדרה הזו? מה היא המציאות שלו בעולם? ולשם מה ברא אותו הקב"ה בעולם הזה? הוא חי את כל ימיו בטעות ואינו מתבונן מהיכן ירק זה חי.

מורגלים אנו לחשוב שאחר שהקב"ה ברא האדם הוא נהיה מציאות, ולמציאות הזו ששמה "אדם" נתן הקב"ה כוחות והוא חי הולך ועושה ופועל ועובד את ה' בכוחות הללו. אך כל זה לאמיתו של דבר הוא דמיון וטעות. הקב"ה ברא את האדם באופן כזה ש"נראה" שהוא מציאות, אך אין לו מציאות כלל. ורק האחד יחיד ומיוחד הוא מציאות. והוא המציאות של יסוד האין הזה שנקרא אדם.

לנו, אין כל השגה ברבש"ע כי כל עוד שהאדם חי את המציאות המדומה שלו אי אפשר שישגי את מציאות ה'. והרוצה להשיגו צריך להתפשט משגרת מחשבותיו ולחיות מתוך הרגשת מצבו האמיתי, שהוא אינו מציאות שיכולה לפעול פעולות והמציאות שלו היא-אין. בכל מעשה ופעולה לא ירגיש כלל שהוא עושה והוא פועל, פחד תמידי ימלא אותו שמא ישכח ויטעה לחשוב לרגע שהוא העושה, וכאשר פעולה נעשית על ידו עליו להישמר ולהזהר מן הסכנה הפרושה לרגליו שמא יאבד לרגע את הפחד הזה. כאשר יחיה מתוך הרגשה הזו יוכל להתקשר אל הרבש"ע כי מכיון שהוא לא מציאות

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

הויה, כי במצב הזה הוא עובד רק לפי הסיפוק ובעצם הוא עובד את עצמו. כל עוד שיש לו הרגש עצמי בעבודת ה' הוא כופר באחדות ה' רח"ל, ורק כאשר הוא מבטל את הגוף, ועובד את ה' בבחינת "בהמות הייתי עמך", באותו רגע הוא מגיע לבחינת 'אין' שהיא האמונה הפשוטה. רק אם בכל מהלך החיים יחיה עם היסוד שהוא אינו מציאות כלל, כי אם - אין, ומה שהוא עובד את ה' אין זה אלא מחמת שהקב"ה רוצה שהוא יעשה את הפעולה הזו בגוף שלו, רק כך אפשר לעבוד את ה'.

וזה היא תכלית הבריאה, שהאדם שנברא בגוף שהוא יש ומציאות, יהפוך את הגוף (מציאות) לנפש (בחינת 'אין'), שירגיש את עצמו כמו השולחן ויעבוד את ה' בבחינת 'דומם'. וזו העבודה הכי קשה שבעולם, מפני שלפי הטבע נדמה לו שהוא כי"כ גדול שכל העולם מדברים עליו.

ובשעה שהאדם מגיע לבחינת ביטול שכוו, הגוף בטל לגמרי מחמת היסורים הגדולים שסובל אז, כי בשעה שהצדיק מהפך את הגוף לנפש יש לו את כל היסורים שבעולם וכאשר הגוף מתבטל ונתהפך לבחינת נפש נעשה שם שילוב שם הויה, ומתקיים בו הפסוק "ה' מלך גאות לבש", שדווקא על ידי שמתלבש בו הגיאות והגוף הוא ממליך את ה' ומגלה את אחדותו בעולם.

ודבר זה אנו למדים ממשו רבינו ע"ה. שנאמר עליו "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", והוא הגיע ליסוד ה-אין על ידי שביטל את הגוף והפכו לבחינת 'נפש'.

העבודה הקשה הזו אינה מסתיימת לעולם, כי כל כמה שהאדם עובד את ה' באמת, הוא נמצא בסכנה עצומה, שדווקא העבודה הזו

חיים בהרגשה הזו, ואנו מנותקים מיסוד ה-אין שלנו. כל אחד חי עם כוחותיו שלו (כביכול) ואינו ממלא את תפקידו, ועם כל זה שבעצם אינו אלא - אין, כאשר פעולה נעשית על ידו הוא נופל מיד בהרגשת עצמו, ונפרד מיסוד ה-אין. שהוא האמונה הפשוטה, ואז הוא יותר גרוע מבהמה. מפני שבהמה חיה ביסוד ה-אין שלה ביחס אל הבעל הבית שדואג לה. ואפילו הדומם יש בו שפלות, שע"י הקלקול של חטא עץ הדעת נתקלקלה כל הבריאה, ואף הדומם שאין לו בחירה נפגם ונתקלקל והוא צריך לבוא אל תקונו, באופן שהוא צריך להרשות שהאדם יעשה בו מה שהוא רוצה, ויעשו ממנו את הדברים שהוא צריך להיות ובכך יבוא אל תקונו. (ומה שלפעמים יש הפרעות, ויש נשמות שכאשר - למשל עושים שולחן מעץ יש להם קשיים והפרעות, זהו מפני שבעץ הזה יש חיות של הנשמה הזו שצריך להעלותה דווקא באמצעות הקושי הזה. כי הוא במעשיו גרם לקלקול העץ, ויתכן אפילו שהעץ הזה גדל ליד קברו וינק מהלחות שלו, ועכשיו הוא צריך לתקן את נפשו, ואת הפגם שפגם בעץ הזה. ועל ידי שיש לו קושי והוא סובל ומכיר את אפסיות כוחו, זה תיקונו, ובוה הוא מעלה את הדומם ומקשר אותו לשלימות הויה-ה).

וזהו סיבת כל היסורים שהאדם מקבל. שהרי אפילו הבן הגרוע ביותר יש להורים צער מכך שאינו הולך בדרכם, כל שכן וקל וחומר ריבון כל העולמים שכביכול יש לו צער שבניו אינם הולכים בדרכו, ושולח להם יסורים להחזירם למוטב.

כל עוד שהאדם לא חי בתחושת סכנה, ואין לו את הפחד התמידי פן יאבד את יסוד ה-אין, הוא לא עובד את הרבש"ע בתורתו ובתפילה שלו, ואינו יכול להגיע ליחוד שם

המשך מעמי קודם

כך הרבה זמן בגלות, מפני שאין כאב יותר גדול מאשר בשעה שהגוף מתבטל ונעשה יסוד ה-אין, שמלוּבש בזה כל היסורים הקשים ביותר שיש בעולם ויסוד הכאבים שבעולם. אי אפשר לתאר את היסורים שיש לנשמה של נפטר כאשר הוא נדח רח"ל, והצדיק אמת שחי ביסוד האין צריך לעבור את היסורים הללו בשעה שהוא מהפך את הגוף לנפש, עד שיהא כדוד המלך שאמר "בהמות הייתי עמך" כגמול עלי אמו", שכל כך היה בחינת 'אין' שהוא כנעלם ממש - "ולבי חלל בקרבי", רק אז יהיה אינו גוף. ואי אפשר להגיע לעבודת ה' רק בכאב הזה, ולכן דוד המלך - שעבודתו היתה בביטול הגמור בקש "אל תביאני לידי נסיון". וכאשר יחיו כל ישראל בבחינת 'אין', ממילא יתהפך הגוף לבחינת נפש, וזהו שלימות משיח - דוד המלך, שהרי אין רועה בלא צאן, וזוכה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

תביא אותו למחשבה של גאוה, ומאד מאד קשה להנצל מזה. על ההולכים בדרך זו נאמר "לא עליך המלאכה לגמור ואין אתה בן חורין להפטר ממנה".

ובכל דור ודור יש יחידי סגולה - שעליהם אמר רשב"י "ראיתי בני עליה והם מועטים" - שבשעת גדלות אינם מתגאים, אף שהגיע לגדולה שבדרך הטבע מביאה לגאוה, היות שהרי באותו רגע הוא צריך לחיות עם יסוד האין שהוא הקדושה.

וכן מסופר על הבעש"ט שברגעיו האחרונים שמעו אותו מלחש "אל תבואני רגל גאוה", והיינו כי באותה שעה הגיע לשיא דרגתו והיה כל כך מופשט בבחינת מלאך, ולכן היה בפחד נורא שלא יבוא מזה לידי גאוה, וזה בחינת ה' מלך גאות לבש" - ע"י יסוד הגוף נהיה ה' מלך, שזהו תכלית כל הבריאה.

ומכיון שעבודה זו קשה עד מאד והיא כרוכה ביסורים קשים ומרים, לכן אנו מתאחרים כל

שהשמחה במעונם

הר"ר יוסף חזן ומשפ' לאירוס' הבן
הר"ר אהרן גרינצווייג ומשפ' לאירוס' הבת
הר"ר מרדכי ליברמן ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר אורי צמרת ומשפ' לנישואי הבת
הבה"ח יצחק ליברמן לנישואיו
הבה"ח יוחי קריגר לנישואיו
הר"ר ישראל חיים קרול להולדת הבן

ח"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' ערני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ח.ד. 5080

ירושלים 91050

המערכת מצטרפת ומתנצלת על תקלה שיצאה בחברותא מס' 307

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

